

się może jedynie na podstawie art. 1—27 niniejszej ustawy.

Art. 30. Wszelkie przepisy, sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy, tracą moc obowiązującą.

Art. 31. Wykonanie tej ustawy porucza się **Ministrowi Spraw Wewnętrznych** i **Ministrowi Skarbu**, których nadto upoważnia się, aby teksty ustaw rosyjskich z dn. 6/19 czerwca 1910 r. o podatku państwowym od nieruchomości w miastach i z dnia 14/27 maja 1899 roku o państwowym podatku mieszkaniowym z uwzględnieniem zmian, zawartych w art. 12—16 i 22—25 niniejszej ustawy, tudzież zmian, wynikających z odnośnego unormowania ustroju administracyjnego i kompetencji władz w Polsce, ogłosili z mocą obowiązującą na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Marszałek: Teampczyński

Prezydent Ministrów: w z. Stęśłowicz

Minister Spraw Wewnętrznych: St. Downarowicz

Minister Skarbu: Michalski

7.

U s t a w a

z dnia 17 grudnia 1921 r.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1. Ustawa z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym obowiązującej ze zmianami, wprowadzonymi w niniejszej ustawie, od roku podatkowego 1921 na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, a od roku podatkowego 1922 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Przypadający za rok podatkowy 1921 na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej, lubelskiej, brzeskiej i łuckiej zasadniczy podatek przemysłowy w myśl ustawy z 6 lipca 1920 r. nie ulega żadnej zmianie.

Art. 2. Art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie:

„Dla celów wymiaru i poboru zasadniczego podatku przemysłowego dzieli się miejscowości na następujące klasy:

I. Na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej i lubelskiej:

A) M. st. Warszawa.

B) Klasa I. Miasta: Łódź, Lublin, Sosnowiec.

C) Klasa II. Miasta: Białystok, Częstochowa, Kalisz, Kielce, Łomża, Pabjanica, Piotrków, Plock, Radom, Siedlce, Suwałki, Tomaszów (woj. łódzki),

Włocławek. Powiaty: będziński, dąbrowski, warszawski.

D) Klasa III. Miasta: Augustów, Biała (ziemia siedlecka), Busk, Chełm, Ciechanów, Ciechocinek, Hrubieszów, Kalwarja, Kałuszyn, Koło, Konin, Końskie, Krasnystaw, Lubarków, Łęczyca, Łowicz, Łuków, Mława, Miechów, Międzyrzec, Nowomińsk, Noworadomsk, Opatów, Opoczno, Ostrołęka, Ostrów, Pińczów, Płońsk, Puławy, Pultusk, Rawa (woj. warszawskie), Radzymin, Radzyń, Sandomierz, Sokół (woj. lubelskie), Szydłowiec, Tomaszów (woj. lubelskie), Turek, Węgrów, Wieluń, Włodawa, Zamość, Zduńska-Wola. Powiaty: błoński, brzeziński, częstochowski, kaliski, kutnowski, łódzki, lubelski, olkuski, radomski, włocławski.

E) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

II. Na obszarze izb skarbowych: krakowskiej i lwowskiej.

A) Klasa I. Miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.

B) Klasa II. Miasta: Biała, Chrzanów, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświęcim, Przemyśl, Rzeszów, Sniatyn, Stanisławów z Knihinem wsią i Knihinem kolonja, Stryj, Tarnów, Tarnopol. Powiaty: biały, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.

C) Klasa III. Miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczacz, Borszczów, Busk, Czortków, Dębica, Dolina, Gorlice, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec ze Zabłociem. Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki i rzeszowski.

D) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

III. Na obszarze izb skarbowych: pomorskiej i poznańskiej.

A) Klasa I. Miasta: Poznań i Bydgoszcz.

B) Klasa II. Miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń. Powiaty: poznański i bydgoski.

C) Klasa III. Miasta: Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniezno, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kartuzy, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luban, Międzybóże, Mogilno, Nakło, Nowy Tomaszów, Nowe Miasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszów, Puck, Rawicz, Sepolno, Skalmierzyce, Śmigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Świecie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrowiec, Weyherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyn, Znin.

D) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

IV. Na obszarze izb skarbowych: brzeskiej i łuckiej.

A) Klasa II. Miasta: Grodno, Lida, Pińsk i Równe.

B) Klasa III. Miasta: Brześć, Dubno, Dżisna, Kobryn, Kowel, Krzemieniec, Luniniec, Luck, Nieśwież, Nowogródek, Ostrog, Prużany, Sarny, Stolin, Wilejka, Włodzimierz Wołyński, Wołkowysk.

C) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

Przez „powiat” należy rozumieć wszystkie miasta, osady, miasteczka, wsie i t. p., znajdujące się w obszarze

bie powiatu, z wyjątkiem wymienionych osobno, a zaliczonych do innej klasy miejscowości.

Art. 3. Art. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszelkiego rodzaju kwoty pieniężne, określające podstawę wymiaru podatku, karę lub grzywnę, oznaczone w walucie rublowej (dod. do art. 368 dz. II i III; dod. do art. 448 i inne art.), o ile z mocy niniejszej ustawy nie zostały w inny sposób zmienione, należy przeliczać według stosunku 1 rb. = 100 mk., zaś w wypadkach, gdy wymiar podatku oparty jest na wysokości ko-

mornego za lokale, do których stosuje się ustawa o ochronie lokatorów z dnia 18 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 19) w stosunku 1 rb. = 10 marek.

Miary, oznaczone w jednostkach rosyjskich, należy przeliczyć na jednostki miar w Państwie Polskiem i zaokrąglić (dekret z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 15 poz. 211)*.

Art. 4. Art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie:

„Od roku podatkowego 1922 ustanawia się następujące stawki zasadniczego podatku przemysłowego:

F. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategoria		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach			
				klasy			
				I	II	III	IV
m a r e k							
I.	Dla zakładów handlowych	166.000	—	—	—	—	—
	Dla ich pomieszczeń składowych	16.600	—	—	—	—	—
II.	Dla zakładów handlowych	—	62.500	52.500	42.500	32.500	22.500
	Dla ich pomieszczeń składowych	—	6.250	5.250	4.250	3.250	2.250
III.	Dla zakładów handlowych	—	17.500	15.000	12.500	10.000	7.500
	Dla ich pomieszczeń składowych	—	1.750	1.500	1.250	1.000	750
IV.	Dla zakładów handlowych	—	5.000	4.250	3.250	2.500	1.250
V.	a) dla handlu rozwozowego	7.500	—	—	—	—	—
	b) dla handlu obnośnego	2.500	—	—	—	—	—

E. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

I.	Kategoria	250.000	—	—	—	—	—
II.	„	165.000	—	—	—	—	—
III.	„	83.000	—	—	—	—	—
IV.	„	25.000	—	—	—	—	—
V.	„	9.000	—	—	—	—	—
VI.	„	—	7.000	6.000	5.000	4.000	3.000
VII.	„	—	2.800	2.200	1.800	1.200	800
VIII.	„	—	1.000	800	600	400	300

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	m a r e k	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	20.000	5.000
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	15.000	4.250
Na jarmarkach, trwających od 2 dni do 7 dni	6.000	1.700

D. Dla przedsiębiorstw żeglugi.

(P. 3 ros. ustawy z 9 stycznia 1915 r. № 19 Zbioru Praw i Rozp. z 1915):

- 1) statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych, po 10 mk. za każde 0,10 m² tej powierzchni,
- 2) statki motorowe, według siły motorów, po 40 mk. za każdą jednostkę siły (koń parowy),
- 3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu, po 12 mk. za każde 4,5 m² powierzchni pokładu,
- 4) żaglowce z drzewa z pokładem, według powierzchni pokładu, po 8 mk. za każde 4,5 m² tej powierzchni,
- 5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomno-

zenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 4 mk. za każde 4.5 m² tej powierzchni”.

Art. 5. Art. 6 ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie: „Od roku podatkowego 1922 ustanawia się następujące stawki zasadniczego podatku przemysłowego od osobistych zajęć przemysłowych:

Kategoria	Nazwa zajęcia przemysłowego	Marek		
II.	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście na własny rachunek opłaceniem w urzędach celnych ceł za towary, otrzymywane z zagranicy przez osoby trzecie:	1) przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych liniach kolei żelaznych	75.000	
		2) przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych liniach kolei żelaznych	52.500	
		3) przy urzędach celnych, znajdujących się przy wszelkich innych liniach	42.500	
	III.	Maklerzy giełdowi:		
		1) na giełdzie warszawskiej	51.000	
		2) na innych giełdach	39.000	
	IV.	Inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, żeglugowych i innych przedsiębiorstw przewozowych, oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania oddzielnych kantorów lub filji, oraz wszelkiego rodzaju i nazwy pośrednicy handlowi, zajmujący się swym procederem bez prowadzenia oddzielnych zakładów:	1) w Warszawie i miejscowościach I klasy	10.000
			2) w miejscowościach II klasy	8.000
			3) „ III i IV klasy	6.000
			IV. Subjekci podróżujący (komiwojażerowie)	10.000

Podział linii kolejowych na główne i boczne ustanowi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych”.

Art. 6. Antreprzy i dostawy na sumę od 30.000 mk. do 300.000 zalicza się do IV kategorii, ponad 300.000 do 5.000.000 mk. do III kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Ustęp 11 art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437), otrzymuje następujące brzmienie: „Wszelkiego rodzaju antreprzy i dostawy na sumę, nieprzewyższającą 30.000 mk.”.

Art. 7. Oddziały, sklepy filjalne spółdzielni, podlegających przepisom ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111 poz. 733), opłacają od roku podatkowego 1922 zasadniczy podatek przemysłowy podług kategorii bezpośrednio niższej od tej kategorii, podług której wykupione zostały świadectwa przemysłowe dla ich zakładów głównych.

Art. 8. Ustęp I art. 10 ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymienione w dziale III art. 8 punkt d (ros. lit. g) noweli z 4 października 1914 r. ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne opłacają od roku podatkowego 1922 świadectwa przemysłowe w wysokości 5.000 marek i nie podlegają procentowemu podatkowi od zysku”.

Art. 9. Art. 17 ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) otrzymuje następujące brzmienie: „Podatek procentowy od zysku pobiera się według norm następujących:

Od zysku względnie zarobku:			
ponad	40.000	do	80.000 mk. — 1%
„	80.000	„	150.000 „ — 2%
„	150.000	„	200.000 „ — 3%
„	200.000	„	500.000 „ — 4%
„	500.000	„	1.000.000 „ — 5%
„	1.000.000	„	1.500.000 „ — 6%
„	1.500.000	„	2.000.000 „ — 7%
„	2.000.000	„	„ „ „ 9%”.

Art. 10. Art. 18 ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) znosi się.

Art. 485 ustawy ros. o podatkach bezpośrednich otrzymuje następujące:

„Od podatku procentowego od zysku wolne są:

- 1) przedsiębiorstwa handlowe czwartej i piątej kategorii, przedsiębiorstwa przemysłowe siódmej i ósmej kategorii;
- 2) przedsiębiorstwa i zajęcia, których zyski, względnie zarobki we wszystkich zakładach handlowych i przemysłowych lub z czynności jednej osoby w obrębie jednego okręgu podatkowego nie przenoszą 40.000 mk. rocznie”.

Uwaga do ustępu 1 art. 485 pozostaje nadal w mocy.

W art. 500 ust. ros. o podatkach bezpośrednich skreśla się ostatnie zdanie od słów: „i z tem zastrzeżeniem” do końca.

Art. 11. Ustęp 4 ros. ustawy z dnia 9 stycznia 1915 r. (ros. Zb. Pr. i Rozp. № 19 z 1915 r.) otrzymuje następujące brzmienie:

„Podatkowi procentowemu od zysku podlegają przedsiębiorstwa, posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych: metalowe, drewniane pokładowe i półpokładowe, jeżeli suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymywania wszystkich statków przedsiębiorstwa przewyższa za rok podatkowy 1921—400 marek, a od roku podatkowego 1922—4.000 marek”.

Art. 12. Końcowe zdanie art. 426 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich otrzymuje następujące brzmienie:

„utrzymywanie podróżujących subjektów (komiwojażerów) dozwolone jest przedsiębiorstwom handlowym i przemysłowym, opłacającym zasadniczy podatek przemysłowy w ilości najmniej 62.500 mk. dla przedsiębiorstw handlowych, a 25.000 mk. dla przedsiębiorstw przemysłowych”.

Art. 13. Art. 460 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich otrzymuje następujące brzmienie:

„Podatek od kapitału opłacają przedsiębiorstwa, należące do towarzystw i spółek akcyjnych i innych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, jak również wszelkiego rodzaju instytucje kredytowe i wszelkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie statutów lub zastępujących je przepisów, są obowiązane do ogłaszania sprawozdania o swych operacjach, lub do składania pomienionych sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom”.

Art. 14. Do art. 470 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) Ustęp 1, lit. a) wraz z uwagą do tego punktu otrzymują brzmienie następujące:

„Na pensje i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia: osób, które wchodzi do składu zarządów, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisji rewizyjnych, zastępców na te urzędy i osób, upoważnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa—w wysokości do 10% sumarycznie od kapitału zakładowego”.

2) Ustęp 2, lit. c) otrzymuje brzmienie następujące:

„Na amortyzację pierwotnej wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku aż do zupełnego zamortyzowania w wysokości: dla budowli i urządzeń murowanych i metalowych oraz okrętów metalowych, a w przedsiębiorstwach górniczych—dla gruntów, z których wnętrza wydobywa się minerały, dla szybów, sztolni, dróg głównych i chodników poprzecznych—nie więcej nad 50%; dla budowli i statków drewnianych, dla maszyn i innych narzędzi fabrykacji i wogóle dla inwentarza żywego i martwego—nie więcej nad 10% ich wartości; dla szybów naftowych nie więcej nad 20% ich wartości; dla torfowisk nie więcej nad taki procent ich wartości, jaki wynika z planu eksploatacji (stosunek rocznie eksploatowanej powierzchni torfowiska do ogólnej jego powierzchni). Odpisy na amortyzację ruchomego i nieruchomego majątku, będącego własnością przedsiębiorstw przemysłu złotego i platynowego, są dozwolone w wysokości nie większej nad 1/10 część wartości majątku. Urządzenia i budynki, wzniesione na gruntach dzierżawionych, jeżeli termin dzierżawy upływa wcześniej niż zupełne umorzenie wartości majątku mogłoby nastąpić według ogólnych zasad niniejszego artykułu i jeżeli przytem majątek przedsiębiorstwa przechodzi na rzecz właściciela ziemi w ten

sposób, że przedsiębiorstwo nie uzyskuje za to żadnego wynagrodzenia — wolno jest amortyzować w stosunku corocznym odpowiednio do ilości lat dzierżawy. Koszt druku akcji i obligacji i opłat stempowych od akcji i obligacji, oraz wydatki na nabycie patentów, przywilejów, praw autorskich i wszelkich innych praw terminowych do eksploatacji, o ile te wydatki połączone są z utrzymaniem, eksploatacją lub konserwowaniem przedsiębiorstwa, jeżeli nie zostały od razu umorzone — wolno jest amortyzować według uznania przedsiębiorstwa w latach następnych nie więcej 10% rocznie.

Wyższe odpisania na amortyzację będą uwzględniane w razie szczegółowego udowodnienia”.

3) Po uwadze 2 zamieszcza się uwagę 3 w brzmieniu następującem:

„Przy obliczaniu pierwotnej wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku dla wymiaru podatku procentowego od zysku niezamortyzowaną część tego majątku przyjmuje się w wartości przewalutowanej”.

4) Po uwadze 3, dodaje się uwagę 4 w brzmieniu następującem:

„Spółdzielnie, podlegające ustawie o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111, poz. 733), które zaspakajają potrzeby tylko członków, zawierają umowy, wchodzące w zakres ich statutowej działalności (art. 36 ustawy o spółdzielniach) tylko z członkami, lub które rozszerzają wprowadzone działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszy, nie podlegających według statutu podziałowi między członków, mogą potrącić ponadto z dochodu brutto:

- zwroty nadpłat członkom spółdzielni przy dokonanych przez nich zakupach,
- zwroty członkom nadpłaconych kwot za pobrane: procenty od pożyczek, komorne, premje ubezpieczeniowe i za inne usługi, świadczone w granicach statutowej działalności spółdzielni,
- dopłaty członkom za dostarczone spółdzielni do odsprzedaży lub przeróbki towary,
- dopłaty członkom za wykonaną przez nich pracę na rachunek spółdzielni,
- sumy, wyznaczone na cele użyteczności ogólnej.

Potrącenia, wymienione pod a, b, c, d, e nie mogą łącznie przekraczać 10% dochodu brutto”.

Art. 15. Wszystkie nowopowstałe przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, podlegają podatkowi od kapitału i procentowemu podatkowi od zysku już za pierwszy rok istnienia od czasu rozpoczęcia operacji.

Podstawą do wymiaru procentowego podatku od zysku dla nowopowstałych przedsiębiorstw za pierwszy rok podatkowy jest czysty zysk, osiągnięty z operacji w pierwszym roku operacyjnym, obliczony według zasad art. 470 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich. Jeżeli przedsiębiorstwo trwało krócej

niż 12 miesięcy, zysk osiągnięty w tym krótszym czasie oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano dane przedsiębiorstwo. W analogiczny sposób pobiera się podatek od kapitału, przypadający za pierwszy rok podatkowy.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy uskutecznia się według ogólnych zasad analogicznie do postanowienia art. 22 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437).

Do przedsiębiorstw tego rodzaju, powstałych po 1 stycznia 1921 r. należy, w razie późniejszego zaniechania, stosować analogiczne postanowienia art. 23 ustawy wyżej przytoczonej.

Art. 16. Skala podatku procentowego od zysku dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania publicznych sprawozdań, ustalona w art. 159 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) nie ma zastosowania, od r. 1922 począwszy, do tych przedsiębiorstw, które na zasadzie postanowień art. 5 pomienionej ustawy są wolne od podatku dochodowego.

Przedsiębiorstwa takie opłacają podatek procentowy od zysku według skali art. 467 uwaga ustęp 1 i 2 ros. ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437).

Art. 17. Opodatkowanie przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych odbywa się na rzecz:

- 1) gmin miejskich w wysokości i w sposób, określony ustawą: „O zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego”,
- 2) innych publicznych związków niepaństwowych, tylko w postaci dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego. Ogólna wysokość tych dodatków nie może przekraczać:
 - A) na rzecz gminnych i powiatowych ciał samorządowych:
 - a) dla przedsiębiorstw, zajmujących się wyzyskiem alkoholu — 200%,
 - b) dla wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i handlu jarmarcznego — 100%,
 - c) dla przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugowych i osobistych zajęć przemysłowych — 75% zasadniczego podatku przemysłowego;
 - B) na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych — 25% zasadniczego podatku przemysłowego.

Wszelkie przepisy, sprzeczne z postanowieniem niniejszego artykułu, tracą moc obowiązującą.

Art. 18. Kto urzędnika, delegowanego w celu wykonania czynności, dotyczących nadzoru nad prawidłowym opodatkowaniem handlu i przemysłu, nie dopuści do wykonania lub przeszkodzi w wykonaniu obowiązku, jaki na nim z tego tytułu ciąży, o ile

czyn ten nie podlega w myśl istniejących przepisów karze surowszej, będzie karany pozbawieniem wolności do trzech miesięcy lub grzywną do 100.000 mk.

Art. 19. W wypadkach umieszczenia w sprawozdaniach i w zamknięciach rachunkowych przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, lub zrównanych z nimi, albo w zawiadomieniach dodatkowych lub wyjaśnieniach tych sprawozdań wiadomości świadomie fałszywych, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, członkowie zarządu, ajenci odpowiedzialni, towarzystw zagranicznych główni przedstawiciele, księgowi (buchalterzy) i wogóle osoby, które podpisały lub potwierdziły fałszywe sprawozdanie, zamknięcie rachunkowe, zawiadomienie dodatkowe lub wyjaśnienie, niezależnie od obowiązku dopłaty przez przedsiębiorstwo należności podatkowej — ulegną karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności na czas do miesiąca sześciu.

Art. 20. Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej, lub przez siebie zastępowanej, świadomie złoży w deklaracji do podatku procentowego od zysku nieprawdziwe zeznanie, albo w wyjaśnieniach do deklaracji tej poda nieprawdziwe wiadomości, które mogą przyczynić się do udaremnienia wymiaru albo uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku dopłaty należności podatkowej ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy.

Art. 21. Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego oraz biegli, zaproszeni do tych komisji (art. 396 ros. ustawy), winni ujawnienia ulegających zachowaniu w tajemnicy wiadomości, dotyczących się stanu majątkowego, zobowiązań pieniężnych, obrotów i zysków płatnika państwowego podatku przemysłowego, ulegną grzywnie do 100.000 mk., o ile w myśl istniejących przepisów nie podlegają innym postanowieniom karnym.

Jeżeli wykroczenia dokonano w celu zaszkodzenia czci lub kredytowi osoby, której dotyczy wiadomość ujawniona, winny ulegnie karze pozbawienia wolności na czas do miesiąca sześciu.

Prócz tego winny traci prawo dalszego udziału w komisjach powyższych lub ponownego wyboru w poczet ich członków i nie może być zapraszany do udziału w nich w charakterze biegłego w ciągu lat trzech.

Art. 22. Kary pieniężne, określone w artykułach 19 i 20 niniejszej ustawy, nakładają właściwe izby skarbowe, względnie miejscowe komisje do spraw podatku przemysłowego.

O orzeczeniach skazujących na karę pieniężną zawiadamia obwinionego izba skarbową, względnie przewodniczący miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego. Przeciwno tym orzeczeniom odwołanie jest niedopuszczalne.

Jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia karnego, wówczas właściwa izba skarbową, względnie miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, przekazuje sprawę sądowi, o czym należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Art. 23. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 18 i 21 oraz w artykułach 19 i 20 w wypadku, przewidzianym w art. 22 część ostatnia niniejszej ustawy, należy do sądów karnych powszechnych. Wdrożenia dochodzenia karnego nastąpić może na wniosek izby skarbowej, względnie przewodniczącego komisji do spraw podatku przemysłowego.

Art. 24. Przez karę pozbawienia wolności rozumieć należy areszt (art. 21 ros. K. K. z 1903 r., § 18 niem. ust. k. z 1871 r. i § 244 austr. u. k. z 1852 r.), o ile orzeczono karę, nie przenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś w byłych dzielnicach rosyjskiej i niemieckiej — więzienie (art. 3 ustęp 3 przep. przech. do ros. kod. kar. z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. u. k. z 1871 r.) zaś w b. dzielnicy austriackiej — ścisły areszt (§ 245 austr. u. k. z 1852 r.).

W b. dzielnicy austriackiej przestępstwa niniejszej ustawy zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 3 miesięcy, są występami, zresztą zaś przekroczeniami.

Art. 25. Kary i grzywny pieniężne, orzeczone przez sądy, w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegną według uznania sędziego zamianie na kary pozbawienia wolności, nie przekraczające etoli najwyższego ich wymiaru za odnośne przestępstwo. Kary i grzywny pieniężne, nałożone w myśl art. 18, 19, 20 i 21 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu

Art. 26. Odpowiedzialność za przestępstwa przewidziane w art. 18, 19, 20 i 21 niniejszej ustawy gaśnie po upływie 5 lat, licząc od roku następnego po tym, w którym dopuszczono się przestępstwa.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 19 i 20 niniejszej ustawy gaśnie, gdy winny sprostuje lub uzupełni swe zeznanie lub wyjaśnienie u właściwej władzy skarbowej, zanim wpłynie przeciw niemu doniesienie do tej władzy.

Art. 27. Przeciw orzeczeniom komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego przysługuje płatnikom na obszarze izb skarbowych: krakowskiej, i lwowskiej zażalenie do Sądu Najwyższego. Obowiązujące obecnie na obszarze izb skarbowych: pomorskiej i poznańskiej postanowienia co do kompetencji sądowej w tej mierze nie ulegają zmianie.

Art. 28. Przyznaje się na rok podatkowy 1922 ulgę dla wszystkich miejscowości, leżących na obszarze izb skarbowych: krakowskiej, lwowskiej, pomorskiej i poznańskiej przez niższenie o 25% wszystkich stawek zasadniczego podatku przemysłowego, unormowanych w niniejszej ustawie.

Art. 29. Z dniem wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy tracą moc obowiązująca:

- 1) na obszarze izb skarbowych: krakowskiej i lwowskiej:
Działy I i II austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. (austr. Dz. Ust. P. № 220) o bezpośrednich podatkach osobistych w brzmieniu ustaw z dnia 3 stycznia 1913 r. (austr. Dz. Ust. P. № 5) i z dnia 23 stycznia 1914 r. (austr. Dz. Ust. P. № 13) wraz z wszelkimi późniejszymi uzupełnieniami i zmianami;
- 2) na obszarze izb skarbowych: pomorskiej i poznańskiej, ustawa pruska:
 - a) z dnia 24 czerwca 1891 r. (Zb. Pr. pruskich strona 205) o podatku przemysłowym, zmieniona częściowo przez pruską ustawę z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. Pr. pruskich strona 152) o daninach komunalnych i przez ustawę z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. Pr. pruskich strona 174) o zniesieniu bezpośrednich podatków;
 - b) z dnia 27 lutego 1880 r. (Zb. Pr. pruskich strona 174) o podatku od składów wędrownych;
 - c) z dnia 18 lipca 1900 r. (Zb. Pr. pruskich strona 299) o podatku od składów kupieckich;
 - d) z dnia 3 lipca 1876 r. (Zb. Pr. pruskich strona 247) o podatku domokrajnym;
- 3) na obszarze wszystkich innych izb skarbowych: postanowienia karne za przekroczenie przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zawarte w artykułach 143 część druga, 327, 328 i 546 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 30. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ustawy ros. o państwowym podatku przemysłowym z roku 1898 w brzmieniu obecnie obowiązującym, po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień, wprowadzonych późniejszymi ustawami i rozporządzeniami w tym samym przedmiocie, jakoteż ustawami i rozporządzeniami o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Art. 31. Ministra Skarbu upoważnia się do odraczania lub przesuwania wszystkich terminów, wyznaczonych w niniejszej ustawie.

Art. 32. Celem uniknięcia podwójnych opodatkowań, celem uzyskania traktowania odpowiadającego zasadom wzajemności (reciprocitas), względnie celem przeprowadzenia zarządzeń odwetowych (retorsji), upoważnia się Ministra Skarbu do przedstawiania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (artykuł 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 44 poz. 267) umów odmiennych od postanowień niniejszej ustawy, oraz wniosków w przedmiocie zarządzeń odwetowych.

Co do obowiązku podatkowego takich osób i przedmiotów podatkowych, które pod względem podatkowym podlegają zwierzchnictwu kilku państw, Ministra Skarbu upoważnia się do zwolnienia od podatków zysków zagranicznych filii i oddziałów przedsiębiorstw, obowiązanych do składania publicznych sprawozdań, których zarządy znajdują się na

obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, o ile filje i oddziały te opłacają zagranicą od swych zysków analogiczny podatek, a dane państwo stosuje takie same ulgi do swych filji i oddziałów, znajdujących się na terytorjum polskiem.

Przepisy przejściowe.

Art. 33. Aż do wejścia w życie powołanej w art. 17 ustępie 1 ustawy o zasileniu funduszy miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego, opodatkowanie przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz gmin miejskich odbywa się według norm, ustanowionych w art. 39 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437).

Art. 34. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, o ile zaś chodzi o wykonanie art. 18 — 26 — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 35. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, zachowując moc obowiązującą do końca roku podatkowego 1923.

Marszałek:

Trzupczyński

Prezydent Ministrów:

w z. Stesłowicz

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

8.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 grudnia 1921 r.

o zniesieniu Państwowego Urzędu Meljoracji Rolnych.

Na zasadzie art. 18 dekretu z 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) — zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się państwowy urząd meljoracji rolnych, utworzony przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 34, poz. 272).

§ 2. Czynności państwowego urzędu meljoracji rolnych, wyszczególnione w powołanym rozporządzeniu, z wyłączeniem tych, które z mocy ustawy

z dnia 29 kwietnia 1919 r. o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. P. P. P. № 39, poz. 283) należą do kompetencji Ministerstwa Robót Publicznych, załatwiane odciążone będą przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

w z. Stesłowicz

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:

Raczyński

9.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22 grudnia 1921 r.

w przedmiocie opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. 1921 r. № 41 poz. 248), Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 50 poz. 307) w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego a mianowicie: §§ 1, 2, 3, 4 punkt c, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 12 tego rozporządzenia rozciąga się na obszar b. dzielnicy pruskiej.

§ 2. Znosi się postanowienia § 43 ustępie 1 i 3 i § 48 punkt 3 niem. ustawy o opodatkowaniu spirytusu z 15 lipca 1909 r. (Dz. U. Rzeszy niem. str. 661), o ile one dotyczą wyższej opłaty odpędowej opłaconej przez przedsiębiorców gorzelni przy wyrobieniu drożdży oraz § 173 ustępie 2 lit. b., § 174 ustępie 2 i 3 i § 175 a lit. b) II części rozporządzenia wykonawczego Rady Związkowej z 31 sierpnia 1909 r. ogłoszonego rozporządzeniem Kanclerza Rzeszy z dnia 9 września 1909 r. (Dz. Centralny Rzeszy niem. str. 969) oraz wszystkich innych przepisów i rozporządzeń sprzecznych z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki